

440

Jag ber er om denna nåd, icke på det att mitt lif må mig skänkas, utan för att dö som er dotter och icke som er fiende"; och vid dessa ord föll hon under tårar till hans fötter. Herr Negro, som var gammal och derjemnte till sinnet vänlig och kärleksfull, begynte gråta, när han hörde sin dotters ord, upplyfte henne ömt under tårar och sade: "Min dotter, visserligen skulle det varit mig långt kärare, om du fått en man, som efter mitt omdöme passat för dig; men, äfven om du tagit en efter ditt behag, skulle det varit mig i lag. Att du åter dolt ditt förhållande, smärtar mig för ditt ringa förtroende till mig, men än mer, att jag ser dig förr hafva förlorat din make, än jag visste något derom. Eftersom det likväl en gång är så, vill jag göra den döde, hvad jag dig till nöjes gerna skulle gjort den lefvande, nämligen bevisa honom den ära, som tillkommer min svärson." Derpå vände han sig till sina söner och släktingar och befallde dem att för Gabriotto anordna en högtidlig och ärofull begrafning.

Imellertid hade den unge mannens manlige och kvinnliga släktingar, som fått veta händelsen, samlat sig dit, liksom nästan alla kvinnor och män, som voro i staden. Liket blef derpå utställt i midten af gården, liggande på Andreuolas tyg och smyckadt med alla sina rosor, och begräts der offentligen icke blott af henne sjelf och hans släktingar, utan äfven af nästan alla stadens kvinnor och ganska många män. Sedan bars det, icke såsom en ringa mans, utan såsom en hög herres, från stadshusets gård på de ädlaste borgarens skuldror med största heder till grafven.